

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-10-13)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1875-10-13)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 375. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020144.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 13. October 1875

— — — — —. Hvad der i den sidste Tid optager mig meget, er et Foredrag, som jeg holdt ved det udvidede Landemode i Sommer og lovede at gjengive i Landemodeacten saa fuldstændigt som muligt. Jeg kom først temmelig sildigt til at begynde paa dette Arbeide, da Erindringen af det Sagte var stærkt afbleget, medens dog det Skelet, som var tilbage, maatte fastholdes; thi Anlægget i det Hele, i Hovedtrækkene, maatte ikke forandres, naar det Trykte, med den Frihed i Gjengivelsen, som jeg havde forbeholdt mig, og ved paany at overveie det Hele har trængt til at bruge, skulde kunne gjenkjendes. Hvorledes det er lykket mig, veed jeg endnu ikke selv, da jeg netop er naaet til at skulle revidere det Hele; men Arbeidet har ikke været let. Hvad der gav mig Anledning til at holde dette Foredrag, var et Spørgsmaal, som ved et tidligere Landemode var fremkommet og blevet staaende ubesvaret, angaaende Syndsforladelsen, som i Daaben gives for hele Livet, og dog paany skal søges ved den hellige Nadvere og Bønnen i Fadervor. Dette Spørgsmaal forekom mig bagved sig at have den Tanke, at Alt dog egentlig er afgjort i Daaben. Dette var Anledningen; men hvad jeg egentlig vilde, var noget langt mere Omfattende, — og jeg har baade forud og bagefter været trykket af Tvivl, om jeg ikke havde paataget mig, hvad der var mig for høit —: jeg vilde imod den eensidige Opfattelse af det christelige Liv stille s. 376en Betragtning af Livet med dets to Sider, — jeg kan her betegne disse (i Foredraget forekom disse Udtryk ikke) som den sacramentale og den historiske, — hvori da tillige hiint Spørgsmaal maatte finde sin Besvarelse. Dette lyder polemisk, og dog var Tendentsen en irenisk, hvad der maa skjelnes som forskjelligt, maa dog erkjendes uundværligt for hinanden, to Sider af det Samme. Dette er en Antydning af Tanken, hvorved det igjen gjælder, at tilsidst kommer det dog an paa Udførelsen. Om jeg dog i nogen Maade har naaet, hvad jeg vilde, det venter jeg engang at høre fra Dem, og da med den Sandhedskjærlighed, som ligger i Venskabet, hvormed det skal komme til Hjælp. De vil finde Meget, som jeg har lært af Dem; men om De kan vedkjende Dem det i Anvendelsen, i Tilegnelsen, hvori det dog faaer en anden Skikkelse, derom gjælder det. Et Savn føler jeg igjen og stærkt ved denne Leilighed: at jeg ikke har Deres Evne til at see Alt inde fra Centrum; min Higen er bestemt mod det Inderste, som jeg ikke kan undvære, som jeg ogsaa veed er i mig, men naar det gjælder om Ord, dog som det Uudsigelige, Ord i mig, men „som det ikke er tilladt mig at udsige“. Jeg maa dog væsentlig bevæge mig i det Peripheriske, som jeg møisommeligt samler sammen for at faae Alt med, og derigjennem at naae til, eller nærmere til det Ene. Deraf følger — mange Ord, som skulle supplere hverandre, og Ord, som, naar de skulle indeholde det Samlede, blive til Antydninger og Gaader. Jeg stræber nu at rette, hvad der kan rettes, for at faae det Bedste ud, som jeg kan naae *). — — — —

Deres inderligt hengivne O. Laub.